

JAMIE BECK

*Spomienky
na teba*

Prvá láska,
druhá šanca.

İKAR

JAMIE BECK

*Spomienky
na
teba*

Preložila Terézia Štubniaková

IKAR

Jamie Beck

Spomienky na teba

IKAR

Jamie Beck
THE MEMORY OF YOU

Text © 2018 by Jamie Beck

All rights reserved.

Translation © 2021 by Terézia Štubniaková

Jacket design © 2021 by Soňa Šedivá

Photo © Ingimage

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7898-1

*Mojej najlepšej priateľke Joanne, ktorá mi pomohla osláviť
najšťastnejšie chvíle môjho života a bola mi oporou
počas tých najťažších. Vďaka, že si pred mnohými rokmi
pri ceste zo školy nabrala odvahu prihovoriť sa
neznámemu dievčaťu.*

Predslov

Milý čitateľ,

vdaka, že si siahol práve po tejto knihe! Už dlho som sa tešila na chvíľu, keď ti budem môcť predstaviť mestečko Sanctuary Sound a okruh priateľiek nazývaný Orgovánová liga. Túto sériu som sa rozhodla napísať po tom, čo som sa v správach dozvedela o ničivom výbuchu na koncerte v Anglicku. Pamätám sa, že mi napadlo, ako jednoducho by sa obeťou podobného incidentu mohol stať jeden z mojich tínedžerov. To ma prinútilo zamyslieť sa nad tým, ako obeť a ich rodiny podobné udalosti prežívajú a ako odlišne ľudia reagujú na traumatický zážitok. A to bol začiatok príbehov o Steffi, Claire a Peyton, z ktorých každá sa musí vyrovnáť s vlastnou traumou.

Steffi je jednou z najsilnejších a najodolnejších hrdieniek, aké som kedy vytvorila. A hoci je jej príbeh inšpiratívny, vychádza z temného miesta. Pri písaní jej príbehu ma zarazilo, koľko žien je v Amerike znásilnených za rok, no prekvapili ma aj rôznorodé reakcie na takúto traumu. Pri písaní som preštudovala viacero zdrojov a radila sa s dvoma psychológmi, no sama nie som psychológ a je možné, že som si niektoré ich slová zle vysvetlila, a preto preberám plnú zodpovednosť za všetky chyby, ktorých som sa dopustila. Keďže som sa snažila napísať príbeh plný nádeje, o tom, ako sa naučiť požiadať o pomoc,

a o tom, ako čeliť vlastnému strachu, dovolila som si pre dobro príbehu urobiť pár odchýlok. Ak by ste sa o tejto téme chceli dozvedieť viac, na konci knihy uvádzam zdroje, na ktoré som sa počas písania obracala.

Dúfam, že som prostredníctvom Stefanie Lockwoodovej vzdala úctu všetkým ženám, ktoré prekonali traumy a deň po dni hrdinsky bojovali, aby získali svoj život späť, a rozhodli sa, aký človek sa z nich stane.

Jamie Beck

Prvá kapitola

Nikdy nelutuj nič, čo ta raz urobilo šťastnou. Rada, ktorú Steffi dala mama na smrteľnej posteli, ju utešovala počas mnohých prebdených nocí. Dnes sa jej tieto slová opäť vybavili, keď zahla do Echo Hill Lane, úzkej, stromami lemovanej slepej uličky, ktorá bola miestom jej ďalšieho stretnutia a mnohých šťastných spomienok. Pravda však bola, že táto rada sa nedala uplatniť na jej súčasnú situáciu, pretože to, čo ľutovala, nemalo nič spoločné s časom, ktorý tu strávila s Ryanom Quinnom a jeho rodinou, ani s tým, prečo ich tu všetkých nechala.

Dodávku zaparkovala na opačnej strane ulice, oproti veľkému bielemu domu v koloniálnom štýle, ktorý bol v puberte jej druhým domovom. Keď vypla motor, ešte chvíľu sedela za volantom a vytriasala si ruky v očakávaní prvej ozajstnej konverzácie s pani Quinovou po mnohých rokoch. Keď na strednej bez slova zmizla z Ryanovho života, spolu s ním stratila aj celú jeho rodinu. Keby ju teraz videli jej bratia, už nikdy by si ju neprestali doberať.

No dnes na jej nepríjemných pocitoch nezáležalo. Dnes išlo o prácu – prácu, ktorú ona a jej priateľka z detstva, a teraz jej spoločníčka, potrebovali, aby mohli ďalej rozširovať svoju firmu špecializujúcu sa na rekonštrukcie domov.

„No čo už, za pokus nič nedám,“ zašomrala, prudko vydýchla a otvorila dvere. Skôr ako sa vydala po trávniku do tieňa malej terasy, poriadne si utiahla opasok s nástrojmi. Rázne zaklopala na známe sýtočervené vchodové dvere a pohľad na ne jej na tvári vyčaril letný úsmev. Aby sa trochu upokojila, zhlboka sa nadýchla prenikavej vône blízkeho zálivu Long Island Sound.

Pani Quinnová otvorila dvere s prívetivým úsmevom, pri ktorom sa jej jemne zvltnili kútiky múdrych modrých očí. Z vysokej ženy stále sálalo sebavedomie, no teraz jej tvár zdobilo desať rokov nových vrások a v blond vlasoch sa jej trblietali sivé pramene. Do priestoru medzi nimi sa nahrnuli príjemné spomienky, no Steffi sa ovládla a potlačila nutkanie priložiť si ruku na srdce.

Kým tam stáli a po rokoch sa opäť jedna druhej dívali do očí, z domu sa vyvalila vôňa čerstvo upečených škoricových keksov. Teraz sa Steffi nemohla skryť, tak ako v lete rok po tom, čo sa rozišla s Ryanom a on trávil leto na stáži v Bostone. Vtedy sa na poslednú chvíľu zastavila v lekárni, aby si vyzdvihla pár vecí na výlet do zahraničia, od ktorého ju rok predtým Ryan odhovoril, a vtedy zbadala v rade pri pokladnici stáť pani Quinnovú. Ostala radšej vonku a skrývala sa za smetiakmi, až kým pani Quinnová neodišla. Znova ju zaplavil zármutok nad stratou ich výnimočného priateľstva.

Až donedávna žila Steffi v Hartforde, no pri návštevách rodiny na Quinnovcov nikdy nenarazila, a to bol dôvod, prečo jej práve teraz tak neisto bilo srdce.

„Stefanie, vôbec si sa nezmenila. Poď ďalej, nech mi ten posledný plech s keksami nezhorí.“ Kývla na Steffi, aby vošla dovnútra, a bez toho, aby ju objala tak ako kedysi, zamierila rovno do kuchyne.

Rozptýlená známym priestorom a známymi zvukmi – vŕzganie pôvodných podlahových dosák, koberec na schodoch, ktoré viedli do Ryanovej izby – Steffi nara-

zila do kartónových škatúl naukladaných pri schodisku. „Ach.“

„Dávaj pozor!“ zakričala na ňu pani Quinnová.

Na kozubovej rímse sa vynímala veľká fotografia Ryana a jeho dcéry Emmy. S usmievavými hnedými očami a tmavohnedými vlasmi vyzeral lepšie ako kedykoľvek predtým. Jeho manželka Val – šťastná to žena – sa pri tom úsmeve zobúdza každé ráno. Na ceste do kuchyne si Steffi počúvala hrudľ.

„Daj si,“ povedala pani Quinnová a varechou ukázala na tácku položenú na kuchynskej linke.

„Vďaka.“ Steffi si zobrala hrubý, teplý keks a ďalej postávala v kuchyni – tie isté skrinky z čerešňového dreva a zelený mramor – a opäť sa cítila ako šestnásťročná.

Keď prehltna posledný kúsok sušienky, premýšľala, či škatule pri schodoch znamenajú, že sa Quinnovci sťahujú. Chcú renovovať, aby dom zatraktívni pre mladých kupcov? Nemalo by jej na tom záležať, no pri predstave, že by tu mal bývať niekto iný ako Quinnovci, mala pocit, akoby jej niekto spálil obľúbený fotoalbum.

To však nemohla vysloviť nahlas. „Vyzeráte výborne, pani Quinnová.“

„Vďaka. Ty tiež.“ A s týmito slovami dala vychladnúť poslednú várku keksov. „Teraz, keď sme už obe dospelé, volaj ma Molly.“

„Dobre.“ Steffi si to v duchu vyskúšala, no bolo ťažké premýšľať o pani Quinnovej ako o Molly, hlavne keď bolo medzi nimi toľko nevy povedaného.

„Molly“ sa otočila od rúry. „No tak rozprávaj. Ako sa máš?“

„Nuž, ako vždy.“ Nebola to celkom pravda, no nechystala sa priznať, že život nie je ani zďaleka taký, ako si ho kedysi predstavovala. Ako tam stála, nemohla ignorovať iróniu celej situácie, že jej útek za „veľkým“ životom sa

skončil opäť doma, zatiaľ čo Ryan, jeho kariéra a rodina rozkvitali vo veľkom meste.

Molly si prekrížila ruky na hrudi. „Sanctuary Sound musí byť pre teba po živote v Hartforde veľmi tiché.“

„Ani nie,“ odpovedala v nádeji, že to bude posledná polopravda, ktorú bude musieť vysloviť. „Je príjemné byť zasa doma.“

Jej rodisko sa nachádzalo uprostred connecticutského pobrežia a život v ňom sa ničím nepodobal životu v meste. Asi pred dvoma mesiacmi sa narýchlo presťahovala domov, aby sa obklopila známymi vecami, potom čo...

„Tentoraz si tam nenechala žiadneho priateľa?“ Mollin hlas ju vytiahol z priepasti, do ktorej sa začala rútiť. Nebolo z neho cítiť zatrpknutosť – asi preto, lebo Ryan jej dal krásne vnúča –, no Steffi sa nepáčil smer, akým sa ich konverzácia uberala.

„Nie,“ spomenula si, ako kruto sa rozišla s Ryanom, a zaborila si nechty do dlane. Ešte vždy ju pri tej spomienke rozbolel žalúdok, rovnako prudko ako vtedy, keď ignorovala jeho telefonáty a správy. Zdalo sa, že nastal ideálny čas na zmenu témy.

„Aj tak by som naňho nemala čas. S Claire sa snažíme odštartovať firmu a to nám zaberá každú voľnú minútu.“

„Ste veľmi odvážne.“

„Mesto sa teraz rýchlo mení, čo nám poskytlo ideálnu príležitosť trochu zariskovať.“

„Áno. Nepochybne je tu množstvo nových tvárí.“ Mollin rezervovaný úsmev a tón hlasu niesli v sebe rovnaké rozčarovanie, aké prejavoval jej otec a iní pôvodní obyvatelia, ktorí nariekali nad inváziou armády mladých zbohatlíckych rodín, ktoré sem prilákali lacné, chátrajúce domy v blízkosti pláže. No práve títo ľudia, ktorými domáci tak pohrdali, predstavovali pre Steffi budúcich zázakzníkov.

Molly vložila do drezu plech a misku s varechou.

„Väčšina vašej starej partie sa zbalila a odišla.“ Molly sa zadívala do dialky a pravdepodobne si želala, aby jej vlastné deti ostali doma. „Je to akési preklatie detí vyrastajúcich v malom meste. Myslíte si, že zvyšok sveta je oveľa vzrušujúcejší, a úprimné vzťahy, ktoré obohacujú život, beriete ako samozrejmosť.“

Čím bola Steffi staršia, tým viac si to uvedomovala. Takmer sa jej spýtala na Ryana, pretože nehovoril o ňom jej pripadalo zvláštne a zbabelé. Niečo ju však zastavilo. „Mala by som sa pozrieť na zadnú terasu a trochu viac sa s ňou oboznámiť, aby som vedela lepšie pripraviť celý projekt.“

Premena zasklenej terasy na spoločenskú izbu nebolo nič zložité a bola to jedna z prác, ktorú si mohla pridať do portfólia a ukazovať ju potenciálnym klientom.

„Pôjdem s tebou, aby sme prebrali všetky moje nápady.“ Molly si zložila zásteru a úhladne ju zavesila na vešiak. Váhavo sa zahľadela na špinavé riady v dreze, no napokon vyšla von z kuchyne.

Pri spomienke na to, aká bola Molly vždy poriadkumilovná, sa musela Steffi potajomky usmiať. Ryanova mama sa šla vždy zblázniť z hromady topánok, oblečenia, športového náradia a omrvíniok, ktoré za sebou on a Steffi nechávali zakaždým, keď sa vrátili z futbalového tréningu a zlikvidovali nádobu s keksami a skrinku so sladkosťami.

Keď nasledovala Molly z kuchyne na terasu, vzduch preťal zvuk sirén. Sanitka.

Steffi odrazu oslepila nečakaná slnečná žiara alebo čosi rovnako intenzívne. V tej chvíli sa čas spomalil a ona začala z ničoho nič prerývané dýchať.

Takto to nemá byť. Nemalo by tu svietiť slnko.

Mala by tu byť tma. Žiadne slnko. Ani len mesačný svet.

Niečo, tieň, zakrádajúci sa na okrajoch... studený kov, mrmľanie, cigaretový dym a bolesť...

„Stefanie?“ Dotyk Mollinej ruky rozptylil opar okolo Steffi. „Si v poriadku?“

Na čele pod vlasmi jej vyrazil pot a stiekol jej dolu po spánkoch. „Áno.“

Prinútila sa sústrediť na zhluk hlinených črepníkov na kamennej podlahe, obsypaných žltými begóniami. Potom si všimla ratanovú pohovku a dve závesné hojdačky, čo nahradili nábytok, ktorý si Steffi pamätala.

„Vyzeráš rozrušene.“ Molly sa v očiach objavili obavy. Natiahla ruku, akoby sa chcela dotknúť Steffinho pleca, no potom ju zasa neisto odtiahla.

Steffi zo seba striasla Molline nevy povedané otázky. Nechcela na ne odpovedať, a aj keby chcela, nemohla by. „Len som sa zamyslela.“

„Nad čím?“

Steffi si vybrala zápisník, vyhýbajúc sa Mollinmu spýtavému pohľadu. Ani tentoraz sa nedokázala roz-pamätať na detaily svojho výpadku. Vždy to tak bolo. Akoby sa snažila uchopiť hmlu. „Ide o tie nápady na projekt.“

Molly zaváhala, na tvári sa jej objavil neveriacky výraz, potom zopla ruky a povedala: „Prinesiem ti vodu.“

Steffi čakala na terase a postupne sa dávala dokopy. Posledných pár mesiacov zavše úplne stratila pojem o čase. Tieto hmlou zahalené výpadky pamäti sa neobja-vovali pravidelne, takže ich považovala za následky ne-dávneho otrasu mozgu.

Na strednej a vysokej škole ich počas svojej futbalovej kariéry mala hneď niekoľko. Nedávno však utrpela jeden po prudkom údere do hlavy, keď na ňu v tmavej uličke vy-skočil nejaký kretén s pištoľou, do bezvedomia ju zmlátil a ukradol jej kabelku.

Odzrazu sa jej do hrdla nahrnula žlč, no nepríjemné pálenie pomaly predýchala. Molly sa vrátila s pohárom vody a Steffi ho vypila na dúšok.

Odhodlaná vymazať Molly z tváre ten ustarostený výraz a správať sa profesionálne, otvorila zápisník na čís-

tej stránke a opýtala sa: „Povedz mi, akú farebnú kombináciu si predstavuješ.“

Molly zažmurkala a už sa viac na nič nepýtala. „Nič moderné. Ak by to bolo čo len trochu možné, dlážky a okná by mali byť v rovnakom štýle ako celá stavba zo štyridsiatych rokov. Rovnako aj exteriér.“

Steffi otvorila dvere, vyšla na dvor a dôkladne si prezrela celú stavbu. Molly ju nasledovala. Spoločne žmúрили v augustovom slnku. „To by nemal byť problém, dáme tam dvojkrídlové, zvislo posuvné okná, ktoré budú osadené rovno v stene so skrytou zárubňou. Premýšlam, že by sme mohli odstrániť všetky polopriečky a nahradiť ich spolovice stenou a spolovice oknami, no pokojne tam môžu byť aj francúzske okná. Záleží na tom, čo uprednostníš.“

„Chcem, aby to tu bolo pekne presvetlené a aby som odtiaľto mala výhľad na záhradu,“ povedala Molly a rukou ukázala na nádherné ružové kríky. „Jedny dvere budú úplne stačiť. Chcela by som tu toľko okien, koľko sa sem zmestí, ale aby sa to tu v zime dalo vykúriť.“

„Žiadny problém.“ Steffi sa vrátila na terasu, ktorú tvorili dve bočné steny domu a zasklená predná stena. Prešla k najdlhšiemu úseku šindľovej strechy a ukázala na kuchynské dvere vsadené do kratšej steny. „Odstránime tamtie dvere a namiesto nich vybudujeme otvor. A druhý pôjde sem, aby tu lepšie prúdil vzduch.“

Pobúchala po časti steny, ktorá bude viesť do predsiene hneď vedľa schodiska.

„Dobrý nápad.“ Molly sa pozrela na hodinky a zahryzla si do pery. Mávla rukou a odkašľala si. „Takže... môžeš mi povedať, koľko to bude asi stáť a ako dlho to bude trvať?“

„To bude okrem iného záležať na tom, či chceš prístavok pripojiť k centrálnemu kúreniu domu alebo či ti bude stačiť prenosný ohrievač.“ Odložila zápisník a vytiahla meter, aby si potvrdila odhad.

„Nie som priberčivá. Budem spokojná s čímkoľvek jednoduchým, čo splní účel.“ Mollin pohľad opäť rýchlo preskočil ku kuchynským dverám. „Ako dlho to bude trvať?“

„Povedala by som šesť až osem týždňov. Budeme pracovať s pôvodnými doskami a môžeme nechať rám aj strechu z pôvodnej terasy, čo by malo ušetriť čas aj peniaze.“

„Výborne.“ Molly vošla cez kuchynské dvere, zatiaľ čo Steffi pokračovala v meraní. „Čím skôr začneme, tým lepšie.“

Steffi stála na terase a odkladala meter. „Molly, veď som ti ešte ani nepovedala, koľko ti budeme účtovať.“

Molly na to len mávla rukou. „Zlatko, viem, že ty ma neoklameš.“

Steffi prekvapene nadvihla obočie. „Môžem sa spýtať, prečo sa tak ponáhľaš?“ Molly stála v otvorených dverách a skôr ako jej s lahostajným myknutím pleca odpovedala, venovala Steffi zvláštny pohľad. „Čoskoro sa sem nastahujú Ryan a Emmy, takže bude lepšie, keď budeme mať čím skôr viac priestoru.“

„Ryan sa sťahuje späť domov?“ Steffiným telom odrazu prebehla vlna tepla a v momente zaujala obrannú pozíciu, ktorú si osvojila ako brankárka, pripravená vyskočiť alebo utekať, vlastne urobiť čokoľvek, len aby obrátila bránku alebo v tomto prípade svoju pýchu a srdce. Ryan sa vracia domov? A prečo Molly nespomenula Val?

Kým jej to Molly mohla celé vysvetliť, buchli predné dvere a domom sa rozľahol dievčenský hlas: „Mňam! Sušienky!“

O päť sekúnd neskôr vbehla do kuchyne Emmy Quinnová a zabrzdila tesne pred nimi.

Ryan hodil kľúče na malý stolík z orechového dreva, ktorý stál pri vchode a vďaka ktorému mal vzadu na hlave malú jazvu, a skopol žabky. Cez plece mu viseli mokré plážové uteráky.

„Sme doma,“ zakričal, akoby Emmin vpád do kuchyne jeho mamu už dávno nevaroval pred prichádzajúcou búrkou. A Emmy sa teda v týchto dňoch naozaj dala nazvať búrkou. Bola ako nepokojné more emócií, ktoré sa v momente zmenilo z bublajúcej, chichotajúcej peny na zúrivú ničivú vlnu. Valino rozhodnutie ujsť s novým milencom sa definitívne podpísalo na psychike ich dcéry, a tak museli on a jeho rodina vyplňať prázdno, ktoré ostalo v jej vnútri.

Nepáčilo sa mu, že sa sťahuje späť domov, no nemohol poprieť, že sa mu páčilo prísť domov k čerstvo napečeným sušienkam a maminej podpore.

Najdôležitejšie však bolo, že jej pomoc s výchovou Emmy bude na nezaplatenie, a bolo mu jasné, že viac než čokoľvek iné bude Emmy vo svojom živote potrebovať pozitívnu stabilnú ženu.

Rýchlo sa pozrel na nevybalené škatule, vzdychol a šiel ďalej. Tie ešte pol hodiny počkajú. Jedenie teplých sušienok s dcérou bude určite lepšie využitý čas.

Vymeniť eklektické predmestie Bostonu za malé prímorské mesto, kde vyrastal, určite nebude prechádzka ružovou záhradou. Budúci týždeň začína v novej práci a Emmy začne chodiť do štvrtej triedy v novej škole, čo so sebou určite prinesie ďalšiu škálu rôznorodých emócií, kým si bude zvykať na nové prostredie a hľadať nových kamarátov. Dúfal, že dovtedy sa mu s pomocou rodičov podarí Emmy obklopiť láskou a vštepiť jej trochu starej dobrej disciplíny. Veci, ktoré Val ich dieťaťu poskytovala len z času na čas.

Zahol za roh a zbadal Emmy, ako v ružových plavkách stojí v kuchyni, hnedé kučery jej neposlušne odstávali na všetky strany, hlavu nakláňala nabok a hľadela na čosi na terase.

„Čo sa deje, tekvička?“ Ryan si uchmatol sušienku a schuti sa do nej zahryzol.

„Kto je to?“ Emmy ukázala prstom na ženu stojacu pri jeho mame – na *Steffi Lockwoodovú*.

Ruka mu oťažela a takmer mu z nej vypadla nahryznutá sušienka. Prečo, dočerta, trávi Steffi čas s jeho matkou? Skôr ako si uvedomil, čo robí, ocitol sa uprostred terasy. „Čo sa tu deje?“

„Ryan Andrew Quinn! Toto považuješ za pozdrav?“ Mama mu venovala jeden z pohľadov vyžadujúcich slušné správanie. Potom sa naklonila k Emmy, ktorá za nimi prišla na terasu. „Emmy, toto je slečna Lockwoodová. Premení terasu na izbu, v ktorej sa budeš môcť hrať so svojimi novými kamarátmi.“

Steffi sa pohrávala s opaskom na nástroje a vyzerala, že by bola radšej kdekoľvek inde ako tu, kde musela čeliť Ryanovmu pohľadu. *Dobre*. „Ahoj, Emmy. Môžeš ma volať Steffi.“

„Myslím, že ostaneme pri slečne Lockwoodovej,“ bez rozmýšľania vyhrkol Ryan. Rýchly pohľad na jej ruky mu napovedal, že sa nikdy nevydala. Neprekvapovalo ho to. Závazky neboli nikdy jej silnou stránkou a on nepotreboval, aby sa jeho dcéra naviazala na ďalšiu ženu, ktorá nedokáže dodržať slovo.

„Ahoj.“ Emmy si Steffi dôkladne prezrela od hlavy až po päty, na chvíľu ju zaujal opasok, a hneď nato sa zahľadela na tmavozelené pracovné topánky. Trochu odlišný výzor od Val a jej priateľiek, z ktorých by ani jedna nevyšla na svetlo sveta v šortkách na traky, bez mejkapu a s vlasmi stiahnutými do vrkoča. Emmy sa potom obrátila k jeho matke. „Mohli by sme ju vymaľovať naružovo, babi?“

„Pravdepodobne nie, chrobáček. No ak pekne poprosíš, možno ti ocko vymaľuje naružovo tvoju vlastnú izbičku.“ Usmiala sa na Emmy, ktorá nadšene prikyvovala.

„Áno! Prosím, ocko. Prosím, prosím! Rovnakou ružovou, akú mám v mojej izbe u nás doma.“ V momente na

ňom spočinuli jej veľké orieškovohnedé oči. Keby sa odvážil odmietnuť, vyvalili by sa z nich vodopády.

Niežeby mal čas namaľovať čo i len obrázok, nieto ešte izbu. No Emmy v tomto zvláštnom období pravdepodobne potrebovala niečo známe. A ak jej ružové steny pomôžu zvrátiť výkyvy v správaní, ktoré si všimol, odkedy sa s Val rozišli, a Emmy bude opäť napredovať, na maľovanie si rozhodne čas nájde. „Uvidíme, princezná.“

„Možno by nám s tým mohla pomôcť mama.“ Jej úsmev plný nádeje mu lámal srdce.

Odmietal sa pred Steffi rozprávať o Val, a tak radšej rýchlo zmenil tému. „Podť. Necháme tieto dve, nech pokračujú v rozhovore.“

„Radšej mi podaj tie uteráky, nemusíš všade rozsypať piesok.“ Jeho mama, pripravená rýchlo odkráčať do práčovne, systematicky zmotala uteráky. „Ja už som Steffi povedala, ako si veci predstavujem, prečo niečo nenavrhníš aj ty? Som si istá, že presne vieš, kde by si rád umiestnil širokouhlý televízor alebo niečo podobné.“ Prešla okolo neho a po ceste ho potľapkala po líci. „Emmy, sadni si za stôl a ja ti k tým sušienkam nalejem pohár mlieka.“

Ryan sa chcel k Steffi otočiť chrbtom, pretože dokonca aj vybaľovanie škatúl mu pripadalo príjemnejšie ako rozhovor s ňou, no nakoniec sa rozhodol, že jej nedopraje potešenie vidieť ho rozrušeného. Mohla by si myslieť, že k nej ešte vždy niečo cíti. To však nebola pravda už niekoľko rokov.

Ak mu spomienky na to, ako ho odkopla, ešte stále prebodávali srdce, bolo to len preto, lebo ho mrzelo, ako sa dievča, ktoré zbožňoval, zmenilo na mrchu.

Pripomenul si, že sa musí správať, akoby sa nič nedialo, naširoko sa postavil a prekrížil si ruky na hrudi. „Nečakal som ťa tu.“

„No, áno.“ Napravila si traky na šortkách. „Mňa zase prekvapilo, že mi tvoja mama zavolała.“

„O tom nepochybujem.“ Ponatáhoval si stuhnutý krk a pomaly začalo vyliezať na povrch jeho advokátske ja. S chladným úsmevom sa jej opýtal: „Čo ťa sem nakoniec priviedlo? Zvrátená zvedavosť?“

„Nie.“ Stála tam nebojácne, bez pohnutia, s jemne nadvihnutou bradou. „Potrebujem prácu. Spolu s Claire sme konečne rozbehli našu firmu. Momentálne si nemôžem dovoliť odmietat' zákazky.“

„To musí byť pre teba veľmi ťažké, keď zväžeme, ako veľmi si ceníš svoju slobodu.“ *Dokelu.* Možno sa predsa len nedokáže tváriť, že sa nič nedeje. Jeho sarkastická poznámka bola začiatkom hádky, ktorú mali mať pred rokmi. Teraz už na tom nezáležalo. Mal by zmeniť tému. „Ako sa má Claire?“

Claire McKenna bola ich priateľka z detstva, ktorá spolu so Steffi a s Peyton Prescottovou patrila na strednej do skupiny známej ako Orgovánová liga. Všetky si boli veľmi blízke až do chvíle, keď Peyton ukradla Claire priateľa... teda aspoň sa to povrávalo.

„Dobre.“ Steffin výraz bol stále napätý a tak trochu zunovaný.

„Naozaj? Aj napriek tomu, že jej priateľ ušiel s Peyton?“ Posmešne potriasol hlavou. „Asi toľko k povestnej lojalite trojitého L.“

Cítil s Claire, keďže sám sa musel s neverou vyrovnávať hneď niekoľkokrát.

„Peyton Todda nezviedla a viem, ako veľmi ju mrzí, že zranila Claire.“

„Zastávaš sa Peyton?“ Vlastne by ho to vôbec nemalo prekvapovať. Zaťal zuby a potom ich opäť uvoľnil predstavujúc si, ako sa vyrúti na Steffi a pritlačí ju k stene, až sa roztrasie alebo ho začne odprosovať.

Jej povzdych ho vôbec neuspokojil. „Nič z toho ma neteší, no Peyton sa s Toddom dala dokopy až potom, čo sa rozišiel s Claire.“

„Pretože chcel byť s Peyton,“ pripomenul jej Ryan.

„Ja viem, ale Peyton mi je ako sestra. Nepáči sa mi, čo urobila, no nedokážem ju za to nenávidieť, takže som jej odpustila, aj keď je to pre mňa veľmi ťažké. A čo sa týka Todda, Claire bude bez neho lepšie, keďže ju očividne nelúbil. Keď si to uvedomí a stretne niekoho nového, možno sa jej podarí odpustiť Peyton a opäť budeme môcť byť všetky priateľky.“

„S tým veľmi nerátaj,“ zašomral.

Hľadeli na seba a ich minulosť im zvonila v ušiach tak potichu, že to nemohla počuť žiadna iná ľudská bytosť. Naozaj bola taká naivná, aby si myslela, že nové vzťahy vymažú bolesť z premárnenej lásky? Možno práve to si nahovárala, aby sa zbavila pocitu viny za to, ako sa k nemu zachovala.

Počas ticha, ktoré nastalo, si ju mohol lepšie obzrieť. Hrubý vrkoč, vyvolávajúci spomienky na dni, keď hrávala futbal, mu hovoril, že si ešte vždy neostrihala svoje dlhé hnedé vlasy. Hnedé oči so zlatistým nádychom, orámované dlhými hustými mihalnicami, stále prezrádzali jej emócie. Milá oválna tvár, ktorú mal doteraz vytlačenú v srdci, vyzerala takmer rovnako, ako si ju pamätal, až na to, že teraz jej chýbal veselý úsmev. Pracovné šortky mu ukazovali, že roky futbalu a manuálnej práce len prospeli jej dokonale vytvarovaným nohám.

Stážka prehltna a odkašľala si. „Tvoja mama chce, aby bol prístavok presvetlený a mal francúzske okná. Ďalej sme sa už nedostali.“

„Je to jej dom, takže pravdepodobne nemám na výber.“ Otočil sa a chystal sa odísť, kým urobí alebo povie ešte niečo horšie.

„Ryan.“

Zvuk jeho mena z jej úst ho na chvíľu zastavil, no neotočil sa.